

[Aksel Larsen.]

Grønland, for hvilke den har ansvaret i medfør af artikel II (3), og med hensyn til enhver forseelse, som måtte blive begået i Grønland af det ovennævnte militære eller civile personel eller af medlemmer af deres familier, såvel som over andre personer indenfor de nævnte forsvarsområder undtagen danske statsborgere, idet det dog herved er en forudsætning, at regeringen i Amerikas Forenede Stater til de danske myndigheder i Grønland kan udlevere enhver person, der begår en forseelse indenfor et af de nævnte forsvarsområder, til retsforfølgelse.“

Det strider mod dansk lov og mod påstanden om, at Grønland er en del af Danmark, men jeg ønsker at nævne det her, da det dog har en vis betydning.

Dernæst vil jeg ganske kort minde om, at ifølge lovforslaget bliver der arbejdstvang for danske arbejdere for eventuelle fremmede styrker her i landet. Hvis de har brug for arbejdskraft og ikke kan skaffe sig den ved at hverve den selv — og hvis danske arbejdere er så hæderlige, at de ikke vil arbejde for fremmede militære styrker — kan disse gå til arbejdsanvisningen, og så bliver danske arbejdere tvunget til at arbejde for dem. Det er efter de bedste eller rettere de dårligste mønstre fra besættelsestiden.

Så er der dette med toldfrihed og skattefrihed. Naturligvis vil bestemmelsen om fritagelse for told o. s. v. give anledning til den samme utiltalende sortbørshandel med højtbeskattede varer, som finder sted i Vesttyskland med cigaretter, kaffe og spiritus fra de amerikanske besættelsesstyrkers lagre og udsalg, og der vil blive givet skattefri benzin til de fremmedes privatbiler og adgang til indkøb og udførsel af forsyninger. Det må give anledning til talrige misbrug, at man indrømmer sådan told- og skattefrihed for fremmede militære styrker, og det strider altsammen mod almindelig dansk retsopfattelse og mod de højtidelige løfter, vi hidtil har fået, og ikke mindst mod de højtidelige erklæringer fra socialdemokratisk hold. Jeg erindrer om, at det ærede medlem hr. Alsing Andersen gentagne gange skriftligt og mundtligt har erklæret, at hvis vi nogensinde tillader, at fremmede

styrker stationeres på dansk territorium, bliver det kun under dansk jurisdiktion. Jeg erindrer om, at i en fællesartikel i den socialdemokratiske provinspresse fra begyndelsen af februar 1953 blev der bl. a. sagt følgende vedrørende spørgsmålet om stationering af amerikanske styrker på danske baser — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Vi ved, at de i givet fald ville komme som venner, og de må selvfølgelig også tage skikken, som den er her. De må være under dansk kommando, og de må finde sig i, at de kommer under dansk jurisdiktion, forsåvidt deres tilstedeværelse kommer til at tangere danske borgeres interesser. Vi kan ikke have dem som en stat i staten, og vi vil anse det for utænkeligt, at de skulle komme til at nyde særlige eksteritoriale privilegier i form af toldfri tobak og spiritus.“

Det var i begyndelsen af 1953, at det nuværende regeringsparti afgav en sådan offentlig erklæring om, hvordan man ville stille sig til eventuelle NATO-styrkers tilstedeværelse på dansk territorium. Nu kommer regeringen med et lovforslag, som spytter den slags udtalelser i ansigtet, idet det går ud på, at fremmede styrker skal have eksteritorialret, egen jurisdiktion o. s. v. o. s. v. Det forekommer mig, at der er al grund for folketinget til at overveje denne sag meget indgående og, når man har overvejet den, at afvise regeringens lovforslag.

Viggo Starcke: Det er meget betryggende, at det sidste ærede medlem, der talte heroppefra, er så vred ved enhver tanke om, at fremmede tropper skulle være stationeret på noget andet lands område. Jeg forstod, at det ærede medlems indignation var universelt ment.

Når man skal tage stilling til det foreliggende lovforslags ret få paragraffer samt den dertil knyttede overenskomst og protokol, gælder det en ratifikation og endelig gennemførelse af noget, som længe har været forberedt og været betragtet som naturligt. Af de NATO-lande, som skal tage stilling til sagen, har allerede 8 ratificeret overenskomsten; det gælder således Storbritannien, Frankrig, De Forenede Stater, Norge, Beneluxlandene o. s. v., og spørgsmålet er så, om det ikke vil være naturligt også for Danmark at ratificere og gennemføre over-